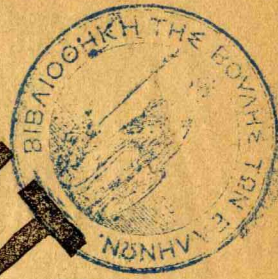


ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ



ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Τραπεζοῦντι μετζ. 3.
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις. • 4.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ • 5.

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ
Δ. ΞΙΦΙΑΙΝΟΣ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Α. Ν. ΙΕΡΟΚΑΗΣ.

Ἡ Συνδρομὴ
προπληρωτέα.Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
παράδ. 60.

ΑΝΤΑΔΑΛΑΣΣΕΤΑΙ ΜΕΤΑ ΠΑΝΤΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΡΧΟΝΤΩΝ.

Λόγος Μασιλῶνος κατὰ μετάφρασιν

ΤΡ. Γ. ΣΙΝΑΡΟΠΟΥΛΟΥ.

(συνέχεια καὶ τέλος ἴδε φυλλ. 20.).

Οἱ ἡγεμόνες ὅμως καὶ οἱ ἄρχοντες· Μεγαλειότατε, εἶναι πάντων τῶν αἰώνων ὁ βίος των, συνδεδεμένος μὲ τὰ δημόσια γεγονότα προχωρεῖ μὲ αὐτὰ ἀπὸ ἡλικίας εἰς ἡλικίαν τὰ ἐλαττώματά των εἴτε ἐν τοῖς κοινοῖς μνημείοις διατηρηθέντα, εἴτε ἐν ταῖς ἱστορίαις ἡμῶν ἀπαθανατισθέντα, ἢ ὑπὸ φάβλης ποιήσεως περιμνηθέντα, θὰ ἐξακολουθήσωσιν εἰς τι περὶ πρᾶκτουζόντα δρᾶματα μέχρι τῶν

τελευταίων ἀπογόνων· αἱ ἀκολασίαι τῶν μεγάλων δὲν ἀποθνήσκουσι ποτέ· τὰ παραδείγματα τῶν θὰ διδάξωσιν εἴτε τὴν ἀρετὴν εἴτε τὴν κακίαν καὶ εἰς τοὺς πλέον ὀψιγενεῖς ἐγγόνους ἡμῶν καὶ ἡ ἱστορία τῶν ἡθῶν των θὰ διαρκέσῃ ἐπ' ἔσσης, ὅσον καὶ ἡ τοῦ αἰῶνός των.

Ὅποσας εὐτυχῶς ὑποχρεώσεις, Μεγαλειότατε, αὐτὴ μόνη ἡ θέσις των δὲν παρέχει εἰς τοὺς ἄρχοντας καὶ εἰς τοὺς βασιλεῖς ὡς πρὸς τὴν εὐσέβειάν τε καὶ τὴν δικαιοσύνην! Καὶ ἐὰν αὐτοὶ ἀπαντῶσι περισσότερα θέλητρα εἰς τὴν κακίαν, ἀλλ' ὅπόσους ἰσχυροὺς λόγους δὲν εὐρίσκουσι καὶ διὰ τὴν ἀρετὴν! Ὅποια εὐγενῆς εὐλάβεια δὲν πρέπει νὰ συνο-

δεύη πράξεις, αίτινες θά ἐγγραφῶσι δι' ἀνεξαλείπτων χαρακτήρων ἐν τῇ βίβλῳ τῶν ἐπερχομένων (γενεῶν)! τίς δόξα καλύτερα ἐστερωμένη τοῦ νά μὴ παραδοθῶμεν ποτέ εἰς κακίας καὶ πάθη, ὧν τὸ μνημόσυον θά ρυπάνῃ τὴν ἱστορίαν παντὸς χρόνου καὶ τοὺς ἀνθρώπους πάσης ἐποχῆς! τίς ἄμιλλα ἐπαινετωτέρα τοῦ καταλείπειν παραδείγματα, ἅτινα θέλου καταστῆ οἱ τιμιώτεροι τίτλοι τῆς μοναρχίας καὶ τὰ δημόσια μνημεῖα τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀρετῆς! τέλος τί ὑψηλότερον τοῦ γεννηθῆναι ἐπ' εὐδαιμονία καὶ αὐτῶν τῶν μελλόντων αἰώνων, τοῦ γνωρίζειν, ὅτι μόνον τὰ παραδείγματα ἡμῶν θ' ἀποτελέσωσι κληρον ἀρετῆς τε καὶ φόβου τοῦ Κυρίου παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ὅτι ἐξ αὐτῶν τῶν λειψάνων ἡμῶν θ' ἀναγεννηθῶσιν ἀπὸ ἡλικίας εἰς ἡλικίαν ἡγεμόνες, οἵτινες θά ᾔνοι οἱμοῖοι ἡμῖν;

Τοιαύτη εἶναι, Μεγαλειότατε, ἡ τύχη τῶν χρηστῶν βασιλέων καὶ τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ Ὑμέτερος σεβαστὸς πρόπαππος, ὁ μέγας ἐκεῖνος βασιλεὺς, ὃν ὑποβάλλομεν Ὑμῖν ἐνδελεχῶς ὑπογραμμόν φεῦ! καὶ θά ᾔνοι καὶ ὅλων τῶν ἀπὸ τοῦδε βασιλέων. Μὴ λησμονήσητε ποτὲ τὰς τελευταίας ἐπεινας στιγμῆς, καθ' ἃς ὁ ἡρωϊκὸς οὗτος γέρων, ὡς σήμερον ὁ Συμεῶν, εἰς τοὺς βραχίονας ἀαλαβῶν Ὑμᾶς καὶ διὰ τῶν πατρικῶν του δακρύων καταβρέχων καὶ εἰς τὸν Θεὸν τῶν

πατέρων του προσάγων τὸ τιμαλφὸς λείψανον τῆς βασιλικῆς του γενεᾶς, μετὰ χαρᾶς κατέλειπε τὴν ζωὴν, ἐπειδὴ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔβλεπον τὸ ἐξαισίον παιδίον, ὅπερ ὁ Θεὸς εἰσέτι ἐπεφύλασσε πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἔθνους καὶ δόξαν τοῦ Ἰσραὴλ.

Μεγαλειότατε, μὴ ἀποβάλῃτε ποτὲ ἐκ τῆς ὄψεως τὸ ὑψηλὸν ἐκεῖνο θέαμα, τὸν πατέρα ἐκεῖνον τῶν βασιλέων ἀποθνήσκοντα καὶ ἐν μόνοις Ὑμῖν βλέποντα νά ἐξαναζήσῃ ἡ ἐλπίς ὅλης τῆς ἀποσθεθείσης διαδοχῆς του συνιστῶντα τὴν Ὑμετέραν νηπιότητα εἰς τὴν φιλόστοργον καὶ σεβασμίαν θεματοφύλακα τῆς πρώτης ἀγωγῆς Ὑμῶν, ἥτις ρυθμίζουσα τὰς πρώτας Ὑμῶν κλίσεις καὶ, οὕτως εἰπεῖν, τὰς πρώτας Ὑμῶν λέξεις ὀλίγου δεῖν παρίστατο εἰς τὴν τελευταίαν Ὑμῶν ἰκονήν· ἐμπιστευόμενον τὴν ἱεράν παρακαταθήκην τοῦ Ὑμετέρου ἀτόμου πρὸς τὸν εὐσεβῆ πρίγκηπα, ὅστις ἐμπνέει Ὑμῖν αἰσθήματα ἄξια τοῦ Ὑμετέρου αἵματος· εἰς τὸν ἐνδοξὸν στρατάρχην, ὅστις ὡς κληρονομικὴν ἀρετὴν παρέλαθε τὴν ἐπιστήμην τοῦ ἀνατρέφειν τοὺς βασιλεῖς καὶ ὅστις ἐκ τῶν πρώτων τοῦ κράτους ὑπηκόων γενόμενος, θά διδάξῃ Ὑμᾶς νά καταταθῆτε ὁ μεγαλειότερος βασιλεὺς τοῦ Ὑμετέρου αἵματος· εἰς τὸν πιστὸν ἱεράρχην, ὅστις, ἀφ' οὗ ὁ ἴδιος ἐκυβέρνησε σοφῶς τὴν Ἐκκλησίαν, θά παράσχῃ εἰς αὐτὴν καὶ Ὑμᾶς προστάτην τὸν ἐνθερμότερον τέλος εἰς ὅλον

Η ΡΟΥΘ

(ἀπόσπασμα ἀνεκδότου συγγραφῆς περὶ τῶν βιβλίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης Ἰωσήφ Γεωργιάδου.)

(συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε φυλλ. 20.)

Φανερῶς δὲ τὸ ζήτημα τοῦτο λύεται, ἐὰν πάλιν ἐνθυμηθῶμεν τὰ ἐν τοῖς προηγουμένοις βιβλίοις περὶ τῶν μεταφραστῶν λεχθέντα. Εἴπομεν δηλαδὴ, ὅτι πιθανὴ μὲν εἶναι καὶ μεμαρτυρημένη ἡ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου μετάφρασις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀλλὰ τὸ περὶ τῶν ἐβδομήκοντα καὶ δύο ἐρμηνευτῶν διήγημα τὸ διηγούμενον τὰ ἰσάριθμα δωμάτια καὶ τὴν ἰσόχρονον μετάφρασιν εἶναι καλλίτερον ἐν σιωπῇ νά κεῖται, καὶ δὲν πρέπει νά δώσῃ τις μεγάλην πίστιν εἰς τὸν φιλόσοφον καὶ μάρτυρα Ἰουαίτινον διηγούμενον, ὅτι εἶδε τὰ δωμάτια ἐκεῖνα ἐν οἷς οἱ ἅγιοι ἐκεῖνοι ἐβδομήκοντα καὶ δύο ἐρμηνευταὶ συνέγραψαν διότι διόλου παράδοξον δὲν εἶναι ἀστεῖός τις Ἀλεξανδρεὺς, ὁποῖον ὑπῆρξε πάντοτε τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πλῆθος, νά περιέπαιξεν ἄνθρωπον ἀπλοϊκὸν καὶ ἀγαθόν, ὁποῖος ἦτο ὁ Ἰουστίνος καὶ νά εἶδειεν εἰς αὐτὸν ἐρείπια τίνα τίς εἶδε τίνων οἰκημάτων· ἔπειτα κατάδηλον πλέον ὑπάρχει ὅτι οἱ μεταφρασταὶ δὲν ἦσαν ἐξίσου κάτοχοι τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης· διότι ὁ μεταφράσας τὸν Ἰουαίταν π. γ. φαίνεται καθαρῶ-

τὸ ἔθνος, οὗτινος εἴσθε ταυτόχρονοι καὶ κόρη ὀφθαλμοῦ καὶ πατῆρ.

Εἶθε, Μεγαλειότατε, νά μὴ λησμονήσητέ ποτε τὰ ἀξιώματα τῆς σοφίας, τὰ ὅποια ὁ μέγας ἐκεῖνος ἡγεμὼν εἰς τὰς τελευταίας του στιγμᾶς κατέλειπεν Ὑμῖν, ὡς κληρονομίαν καὶ τοῦ στέμματος πολυτιμωτέραν.

Προέτρεψεν Ὑμᾶς νάνακουρίζητε τοὺς λαούς· ἔστε πατῆρ των καὶ οὕτω θά ᾔσθε καὶ διπλάσιως αὐθέντης των.

Ἐνέπνευσεν Ὑμῖν ἀποστροφὴν πρὸς τὸν πόλεμον καὶ ἐσυμβούλευτε περὶ τοῦτου νά μὴ ἀκολουθήσητε τὸ παράδειγμα του· ἔστε ἡγεμῶν εἰρηνικός· οἱ ἐνδοξότεραι κατακτήσεις εἶναι αἱ κατακτώμεναι τὰς καρδίας.

Ὑπέμνησεν Ὑμῖν φοβεῖσθαι τὸν Κύριον, ἐν ἀθωότητι ἐνώπιον αὐτοῦ περιπατεῖν· ἐπὶ τοσοῦτο μόνον εὐτυχῶς θά βασιλεύσητε, ἐφ' ὅσον καὶ ὀσίως.

Μεγαλειότατε, εἶθε οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦ μεγάλου ἐκεῖνου βασιλέως, τοῦ πατριάρχου ἐκεῖνου τῆς βασιλικῆς Ὑμῶν οἰκογενείας νά ᾔνοι, καθὼς καὶ οἱ τοῦ πατριάρχου Ἰακώβ ἀποθνήσκοντος, αἱ προρρήσεις τοῦ ὅτι ἡμέραν τινὰ θά συμβῆ εἰς τὴν γενεάν Ὑμῶν καὶ εἴθε αἱ τελευταῖα ἐκεῖνα παραινέσεις νά ἀποθῶσιν ἡ περὶ τῆς βασιλείας Ὑμῶν προφητεία. Γένοιτο.

τατα ασυγκρίτως ελληνικώτεροι; από τὸν μεταφραστὴν τοῦ ψαλτηρίου, ὅστις θὰ ἦτο ὁ ἀμαθέστερος; ἕκαστος δὲ τώρα ἐννοεῖ πόσον ἔχασε τὸ ψαλτήριον ἀπὸ τὸ ὕψος καὶ τὸ κάλλος του, διότι περιέπεσαν εἰς ἀδόκιμον μεταφραστὴν. Ἐπαυερχόμενοι δὲ πάλιν εἰς τὸ βιβλίον τῆς Ῥούθ λέγομεν, ὅτι ἐὰν ἡ προειρημένη ἱστορία τῆς ἐν τῷ ἅμα ὑπὸ τῶν ἐβδομήκοντα καὶ δύο ἀνδρῶν μεταφράσεως τῆς Γραφῆς ἦτο μεμαρτυρημένη μὲ ἐξωτερικὰς μαρτυρίας καὶ πεπιστωμένη μὲ ἐσωτερικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ὁμοιόμορφου τοῦ λεκτικῆς καὶ τῶν τοιούτων, τὸ ζήτημα θὰ ἦτο λελυμένον· ἐπειδὴ ὅμως ἡμῶν προειρημένη ἱστορία ἐπιδέχεται ἀντιρρήσεις· ἄλλοθεν ποθεν δὲ καμμία σχετικὴ τοῦ ζητήματος εἰδήσις δὲν ὑπάρχει, μάταιον εἶναι ἀληθῶς νὰ ζητῆ τις τὰ ἀνέφικτα, καὶ ἀληθινὴ σκιαμαχία κατανατῆ ἢ ζήτησις αὐτῆ, ποῖος δηλαδὴ μετέφρασε τὸ βιβλίον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τὸ φέρον ἐπιγραφὴν τῷ ὀνόματι τῆς Ῥούθ.

Χωρὶς ἡμῖς νὰ τὸ εἴπωμεν ἐκ τῶν εἰρημένων ἐγένετο κατάδηλον, ὅτι ἡ Ῥούθ παρὰ πᾶσι διαφέρει τῶν ἄλλων βιβλίων τῶν προηγουμένων ἐξετασθέντων ἐν προηγουμένοις βιβλίοις· διότι ἐπεὶ μὲν ὁ ἀναγνώστης ἐνθυμεῖται βεβαίως ὅτι εἴχομεν ἔργα θαυμαστὰ καὶ ὑπεράνθρωπα, ἐπιθυροῦν καὶ κατακλυσμοὺς καὶ καταπυρπολήσεις καὶ διαβάσεις θαλασσῶν καὶ παταμῶν

καὶ στάσιν ἡλίου καὶ τόσα ἄλλα, ὅλα ὑπερφυσικὰ καὶ καταπλήττοντα τὸν ἀναγνώστην· ἐνταῦθα δὲ ἐν τῇ Ῥούθ οἴοναι λιμένα ἀναπαύσεως εὐρίσκει ὁ ἀναγνώστης· διότι ἐνταῦθα πλέον ἐπικρατεῖ ἡ ἡσυχία καὶ ἡ μακαριότης τοῦ ἀγροτικῆς βίου· ἐκεῖ μὲν βλέπομεν ἀστράπας καὶ βροντὰς καὶ πῦρ, ἐνταῦθα δὲ γεάζουσαν χήραν ἀνασηκόνουσαν τὸ ἐφ' ἀπλωμα ἀνδρός καὶ κατακλινομένην παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἀληθῶς ἀρμοδίως εὐρέθη τὸ βιβλίον τῆς Ῥούθ μετὰ τῶν δύο τμημάτων τῶν ἱστορικῶν βιβλίων τῆς Γραφῆς· διότι ἀφ' ἐνός μὲν χρησιμεύει, ὅπως εἴπομεν, ὡς λιμὴν εἰς τὸν κατατρομασμένον ἐκ τῶν προηγουμένων βιβλίων ἀναγνώστην, ἀφ' ἑτέρου δὲ προφυλάττει αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἀηδίας τὴν ὁποίαν θὰ εὔρη εἰς τὰ ἐπόμενα βιβλία τῶν χρονικῶν, τὰ ὁποῖα ἀληθινὰς ἀτασθαλίας τῶν ἑβραίων διηγούνται, πάντοτε γενικοῦ τοῦ λόγου ἐνοουμένου, καὶ εἰς τὰ προηγούμενα καὶ εἰς τὰ ἐπόμενα δηλαδὴ βιβλία. Ἡ βίβλος λοιπὸν τῆς Ῥούθ ὡς στερουμένη τῶν καταπληκτικῶν ἐκείνων ἔργων τῶν ἐν ταῖς προηγουμέναις βίβλοις περιεχομένων, καὶ ὡς οὐδὲν ὑπερφυσικὸν διηγούμενη, καθόλου δὲν δύναται νὰ προξενήσῃ ἱερὸν αἶσθημα καὶ νὰ προσκαλῆ τὸν ἀναγνώστην μὲ τοιοῦτον αἶσθημα νὰ τὴν ἀναγνώσῃ· τοῦτο ἡδύναντο νὰ κάμουν τὰ προηγούμενα βιβλία, θὰ ἴδωμεν δὲ καὶ ἐν τοῖς ἀκο-

λούθους βιβλίοις τῶν προφητῶν ὅτι καὶ ἐκεῖνα δύναται νὰ κατορθώσουν τὸ τοιοῦτον· καὶ διὰ τοῦτο ὅσον τοῦλάχιστον ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι, οὐδέποτε καὶ εἰς οὐδεμίαν περίστασιν ἢ ἐκκλησίᾳ ἢ ἐλληνικῇ εἰς τὰ ἀναγινωσκόμενα εἰς ἐπήκοον τοῦ λαοῦ χωρὶα τῆς Γραφῆς συγκατέλεξε καὶ χωρὶα τῆς Ῥούθ, μολοντί ἀφθονα χωρὶα τῶν ἄλλων βιβλίων τῆς Γραφῆς ἀναγινώσκονται, καὶ τῶν προφητῶν ἀλλὰ ταῦτα ὅλα δὲν ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡ Ῥούθ δὲν εἶναι καθόλου διδασκτικὸν καὶ χρησιμὸν εἰς εὐκοδομένην βιβλίον· πρῶτον μὲν, διότι κατὰ τὸν μέγαν Βασιλείον « πᾶσα γραφὴ θεόπνευστος καὶ ὠφέλιμος » δεύτερον δὲ καὶ διότι ἡ Γραφὴ ἔχει πολλοὺς τρόπους διδασκαλίας, ἀλλέως μὲν διδάσκουσα διὰ τοῦ νόμου, ἀλλέως δὲ διὰ τῶν ἱστορικῶν, ἀλλέως δὲ διὰ τῶν προφητῶν καὶ ἀλλέως διὰ τῶν παροιμιῶν παραινέσεων· τί λοιπὸν διδάσκει καὶ διὰ τοῦ διηγήματος τῆς Ῥούθ; πρὸς ἀπάντησιν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ἡμεῖς μὲν ἄς σιωπήσωμεν, ἄνδρα δὲ ἑβραῖον καὶ τὰ καθ' ἑβραίου ἄριστα γνωρίζοντα ἄς παρουσιάσωμεν ἀποκρινόμενον. « Τὰ μὲν οὖν κατὰ Ῥούθην ἀναγκαίως διηγησάμεν, λέγει ὁ Ἰωσήπος, ἐπιδειξάτω βουλόμενος τὴν τοῦ Θεοῦ δύναμιν, ὅτι τοῦτο παράγειν ἐφικτόν ἐστιν εἰς ἀξίωμα λαμπρὸν καὶ τοὺς ἐπιτυχόντας » δηλαδὴ « τὰ μὲν εἰς τὴν Ῥούθ συμβίντα πράγματα διὰ τοῦτο

ἐδιηγήθη, διὰ νὰ δείξω δηλαδὴ τὴν τοῦ Θεοῦ δύναμιν, ὅτι εἰς αὐτὸν εἶναι δυνατόν εἰς ἀξίωμα λαμπρὸν νὰ ὑψώνη καὶ τοὺς τυχόντας καὶ ταπεινῆς καταγωγῆς ἀνθρώπους. » Καὶ τῷ ὄντι ὁ συγγραφεὺς τῆς Ῥούθ ἠθέλησε νὰ διδάξῃ ὅτι ἡ πτωχὴ Ῥούθ ἐπειδὴ ὑπῆρξε γυνὴ πιστὴ καὶ εὐλίκρινης ἠγάπησεν αὐτὴν ὁ Θεὸς καὶ ἀποκατέστησεν οὐχὶ μόνον εἰς τὸν οἶκον πλουσίου ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ προθυμουμένου νὰ κάμῃ τὸ ἀγαθὸν καὶ νὰ παρηγορῆ τοὺς πτωχοὺς τοὺς παρουσιαζομένους πρὸς αὐτὸν, κατηξίωσε δὲ αὐτὴν νὰ γίνῃ προμάμη τοῦ Δαβὶδ τοῦ βασιλέως καὶ προφήτου, τοῦ καυχήματος τούτου ὅπως καὶ ὀλίγον πρότερον εἴπομεν τοῦ ἑβραϊκοῦ λαοῦ. Εἶναι λοιπὸν φανερόν, ὅτι καὶ ἡ Ῥούθ πρὸς διδασκαλίαν συνεχῆ, δὲν διδάσκει ὅμως ὅπως ὁ Μωϋσῆς καὶ οἱ προφῆται· παριστάνει μόνον εὐτυχοῦσαν μίαν γυναῖκα, διότι ἦτο ἀγαθὴ καὶ καλὴ καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐμμέσως διδάσκει καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους νὰ γίνουν ἀγαθοὶ καὶ καλοὶ· ἀλλ' εἶδομεν ὅτι τοιοῦτοτρόπως δὲν διδάσκει ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ· αὐτοὶ διηγούμενοι τὰ τεράστια τὰ γενόμενα διὰ χειρὸς τοῦ Κυρίου, κατατρομάζουν τὸ πνεῦμα τοῦ ἀναγνώστου, καὶ τοιοῦτοτρόπως τὸν προετοιμάζουν εἰς τὸ νὰ δεχθῆ ἀγογγύστως τὰς ἐπιτολὰς τοῦ Θεοῦ· εἶναι δυνατόν νὰ ἴδῃς τὸν Θεὸν βροντῶντα καὶ ἀστράπτοντα,

καὶ νὰ μὴ ἀκούσῃς τὰς ἐντολάς του, μάλιστα ὅταν ὁ ἴδιος ἐπὶ κορυφῆς βουνοῦ ἐκ τοῦ μέσου νεφέλης καπνοῦ ὁμιλῇ; Ὁ δὲ προφήτης οὔτε ξηρὰ τὰ θεῖα ἐντάλματα ἐκφέρει, οὔτε πλαγίως καὶ ἐμμέσως προτρέπει εἰς τὴν ἀρετὴν· αὐτὸς κραυγάζει, καὶ ἀπειλεῖ γῆν καὶ οὐρανὸν καὶ θάλασσαν ἐπὶ σέ, ἐὰν δὲ δὲν ὑπακούσῃς πάλιν, κλείει τοὺς οὐρανοὺς νὰ μὴ βρέξουν οὐδὲ μίαν σταγόνα ὕδατος, καὶ προλέγει τὴν μέλλουσαν φρικτὴν καταστροφὴν σου. Τοιαῦτα λοιπὸν καὶ τὰ περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς τοῦ βιβλίου Ῥοῦθ καὶ τοσαῦτα.

Ψυχρὰ δὲ ἡ πολυλογία ἐπειδὴ εἶναι, ἃς ἐπιθέσωμεν εἰς τὸν λόγον τέλος, διότι κατήντησεν εἰς μῆκος μέγα, ἄτοπον δὲ εἶναι περὶ μικρᾶς διηγήσεως μακρὸν λόγον πάρα πολὺ νὰ εἴπῃ τις· διότι τῇ ἀληθείᾳ μικρὰ εἶναι ἡ βίβλος τῆς Γραφῆς ἢ περιγράφουσα τὸν βίον τῆς Ῥοῦθ, συγκείμενη ἐκ τεσσάρων μόνον καιφαιλαίων, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν πρῶτον εἶναι διηρημένον εἰς 22 στίχους, τὸ δὲ δευτέρον εἰς 23 τὸ δὲ τρίτον εἰς 18 καὶ τὸ τέταρτον καὶ τελευταῖον εἰς 22 καὶ τὰ ὑποῖα ὅλα περιέχονται μόνον εἰς ἕξ σελίδας σχήματος ὀρθοῦ. Ἐὰν λοιπὸν περὶ τοσοῦτον μικροῦ βιβλιαρίου ἱκανῶς λόγον ἐκάμαμεν, τοῦτο ἃς ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἡμῶν τοῦ νὰ καταστήσωμεν τὸ βιβλιαρίον ὅσον τὸ δυνατόν εὐληπτον, λύνοντες τὸ κατὰ δύναμιν τὰ περὶ αὐτοῦ ζητήματα. Ἀλ-

λως τε καὶ ἀφοῦ Γερμανὸς μὲν τις τόμους ὀγκώδεις ἔγραψεν, ὄχι ἓνα, μόνον περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ μορίου εἰ, καὶ τούτου μονοσυλλάβου, οὐδὲν ἄτοπον νομίζω ὅτι ἐπράξαμεν καὶ ἡμεῖς ὁμιλήσαντες ὀλίγον πολλὰ περὶ ἑξασειλίδου βιβλιαρίου.

Ὡς ἐν ἀρχῇ δὲ τοῦ λόγου εἶπομεν ἢ παρούσα διατριβὴ ἃς θεωρηθῆ ἀπλῶς ὡς κέντρον μόνον πρὸς ἀνάγνωσιν τῆς Γραφῆς.

Ἐν Πλατάνοις τῇ 20ῇ Νοεμβρίου 1881.

Ἰωσήφ Χ. Γεωργιάδης.

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

ΕΙΣ ΤΡΙΑ ΜΝΗΜΑΤΑ.

Περίεργος εἶναι ἡ μυστικὴ συμπάθεια ἢ ἔλκουσα τοὺς μεγάλους ἄνδρας πρὸς τὴν κόνιν τῶν πάλαι συναδέλφων των. Αἱ ἔξοχοι μεγαλοφυΐαι στελλόμεναι ὑπὸ τῆς προνοίας ἐπὶ τῆς γῆς ὅπως ἐξευγενίσωσιν αὐτήν, καὶ καθοδηγήσωσιν ἢ τιμωρήσωσι τοὺς λαοὺς, ἐννοοῦνται καὶ ἐκτιμῶνται, εἰ καὶ μεταξὺ αὐτῶν παρεμπίπτει χάσμα ὀλοκλήρων αἰώνων. Καὶ οὕτως ἔπρεπε νὰ ᾖναι! Τὰ ὄργανα ταῦτα τῶν σκοπῶν τοῦ Ὑψίστου ἄκοντα ἐργάζονται τὸ μέγα ἔργον τῆς προόδου τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ἀνασκάπτουσι διὰ τοῦ νικηφόρου των ξίφους αὐλακα, ὅπου μέλλει νὰ βλαστήσῃ καὶ νὰ αὐξήσῃ

ὁ σπόρος τοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ ποτίζεται μὲν πάντοτε ὁ γεννώμενος οὗτος σπόρος διὰ τοῦ αἵματος τῶν λαῶν, ἀλλ' εἶναι ἀναγκαῖοι οἱ κατὰ καιροὺς οὗτοι κατακλισμοὶ, ὅπως ἐκπληρωθῶσιν αἱ ἀναπόφευκτοι βουλαί, καὶ προχωρήσωσιν αἱ ἀνθρώπινα γενεαὶ πρὸς τὸ μέλλον, ὡς ἄλλοτε οἱ Ἑβραῖοι ἐν τῇ ἐρήμῳ πρὸς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας ὁδηγούμενοι ὑπὸ στήλης πυρός.

Ἡ ἱστορία πλεῖστα παρέχει παραδείγματα τῆς μυστικῆς ταύτης σχέσεως. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐν Βαβυλῶνι διέταξε νὰ τῷ ἀνοιχθῆ τὸ μνημεῖον τοῦ Νίνου, καὶ ἔμεινεν ὀλοκλήρους ὥρας μόνος μετὰ τῆς σκιάς ἐκείνου, ὃ ἡ μεγαλοφυΐα ἤγειρε τὸ κράτος τὸ κρημιζόμενον ὑπὸ τῆς ἰδίας μεγαλοφυΐας. Ἀλαρίχος ὁ βασιλεὺς τῶν Γότθων κατὰ τὴν ληλασίαν τῆς Ῥώμης ἐπισκέφθη τὸν τάφον τῶν Σκιπιωνίων.

Ἦτο δυνατόν ὁ Ναπολεὼν ὁ ἴσος τῷ Ἀλεξάνδρῳ καὶ κατὰ τὰς ἀρετὰς καὶ κατὰ τὰς ἰδέας ἑαυτοῦ, νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀκουσίαν ταύτην ῥοπὴν ψυχῆς πεπλασμένης διὰ νὰ ἀρχῇ; Ἦτο δυνατόν νὰ μὴ θέλῃ ν' ἀρυσθῆ ἐκ τῆς νυκτὸς τῶν τάφων τινὰς τῶν γίγαντιαίων ἐκείνων ἰδεῶν τῶν κρυπτομένων εἰς τὴν κόνιν τῶν μεγάλων ἀνδρῶν;

Α'.

Εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ Σωσάντρου ἐν

τῇ μεγάλῃ πυραμίδι τῆς Αἰγύπτου 1798

Ἡ ἄλωσις τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ ἡ εἰς τὰς πυραμίδας μάχη εἶχεν ἐγκαινίσει ἐνδόξως διὰ τὸν γαλλικὸν στρατὸν τὴν κατάκτησιν τῆς Αἰγύπτου. Οἱ Μαμελοῦκοι, τὰ στίλβοντα ταῦτα ἀπὸ χρυσοῦν τάγματα, τὰ ἀντιταχθέντα εἰς τὰς Γαλλικὰς λόγχας, εἶχον ἤδη δοκιμάσει ὅτι εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης ὁ σίδηρος εἶναι προτιμότερος τοῦ χρυσοῦ. Τὰ πάντα ὤδευον πρὸς ταχέαν ὑποταγὴν, καὶ ὁ Βονοπάρτης ἤβλεπεν ἀνκμφιστόλως καταστήσει τὴν κληρονομίαν τῶν Φαραῶ Γαλλικὴν ἐπαρχίαν, ἐὰν ἡ Ἀγγλία ἀείποτε ζηλότυπος τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς εὐτυχίας τῆς ἀρχαίας τῆς ἀντιπάλου, δὲν ἐπεμπεν εἰς Αἴγυπτον χρήματα καὶ στρατοὺς ὅπως διεγείρῃ εἰς ἀποστασίαν λαοὺς, παρ' οἷς ἡ ἀγάπη τῆς ἀρπαγῆς εἶχεν ἀντικαταστήσει τὸ ὑπὸ τῶν αἰώνων ἀμβλυθὲν ἐθνικὸν αἴσθημα.

Ἐν τοῦτοις οὐχ ἤττον σοφὸς διοικητῆς ἢ ἔμπειρος στρατηγὸς ὁ Βονοπάρτης, διὰ τῆς ἀπιστεῦτου δραστηριότητος καὶ τῶν ἐμφορῶν μέτρων του, εἶχε κατορθώσει νὰ οὐδετερώσῃ τὰς πρῶτας προσπαθείας τῆς Ἀγγλίας, καὶ νὰ παραγάγῃ τὰς ἀπολαύσεις τῆς εἰρήνης αὐτῇ ἐκείνῃ τῇ Αἰγύπτῳ ἣν εἶχεν ἔλθει νὰ κατακτήσῃ ἐν ὀνόματι τῆς Γαλλικῆς δημοκρατίας. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν στιγμῶν τούτων τῆς ἀναπούσεως ὁ νέος στρατηγὸς ἠβέλησε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ ἐσωτερικὸν τῶν παμμεγέθων ἐκείνων πυραμίδων, ἀπὸ

του ὕψους τῶν ὀπείων, κατὰ τὴν ὑψηλὴν ἔκφρασιν του *τεσσαράκοντα αἰῶνες εἶχον ἀτερτίσει* τοὺς εὐαριθμούς γενναίους, τοὺς μαχομένους ὑπὸ τὴν ἐθνικὴν σημαίαν του. Παρὰ τῷ Βοναπάρτῃ ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον. Ἐντὸς ὀλίγου λοιπὸν πάντα ἦσαν ἑτοιμα· διότι ἡ ζωηρὰ φαντασία, ἡ ἀκάθεκτος ἐπιθυμία τοῦ νὰ μάθῃ καὶ ἴδῃ τὰ πάντα, δὲν τὸν ἄφριναν ἤσυχον πρὶν αὕτη τύχη τοῦ σκοποῦ.

Ὅθεν τὴν 25 τοῦ Θερμίου (12 Αὐγούστου), ἅμα τῇ χαραυγῇ λόχος ὀδηγῶν καὶ ἕτερος σωματοφυλάκων διετάχθησαν νὰ καταλάβωσιν ἀμέσως τὴν ἀμώδη πεδιάδα τοῦ Γεζέ, ἐν ἣ ὑψοῦνται αἱ περίφημοι πυραμίδες. Κατὰ δὲ τὴν ὀγδόην ὥραν ὁ Βοναπάρτης ἐξῆλθεν ἔφιππος τοῦ Καῖρου, συνοδευόμενος ὑπὸ τινων ἀξιωματικῶν τοῦ ἐπιτελείου του, ὑπὸ Ἰμάμη ὀγδοηκονταετοῦς, ὅστις εἶχεν ἀπαιτήσει νὰ τὸν συνοδεύσῃ εἰς τὴν ἐκδρομὴν, καὶ τέλος ὑπὸ τῶν σοφῶν τῶν παρακολουθούντων τὸν στρατὸν ἐν οἷς καὶ ὁ Ῥίγος ὁ Δεπουῦ, καὶ ὁ Βερτολλέτος. Ἡ μικρὰ συνοδία διευθύνθη εἰς τὰς πυραμίδας, καὶ ἔφθασε μετ' οὐ πολὺ πρὸ τῆς κυριωτέρας αὐτῶν τῆς τοῦ Χέοπος. Ὁ Βοναπάρτης διέταξε νὰ ἀνοιχθῇ ἡ εἴσοδος αὐτῆς, καὶ τούτου γενομένου κατῆλθε βραδέως εἰς τὰς Αἰγυπτιακὰς νεκροπόλεις διὰ λιθίνης κλίμακος ἐκ γρανίτου, προηγουμένης δωδεκάδος ὀδηγῶν φερόντων λαμπάδας, χωροφυλάκων τινῶν καὶ πολλῶν ἐκ τῶν παρακολουθησάντων αὐτόν,

Ἐπὶ ὀλόκληρον ὥραν ὁ Βοναπάρτης καὶ οἱ ἀκόλουθοί του περιέτρεξαν τὸν ἀδιέξοδον ἐκεῖνον λαβύρινθον· ἐφ' ὀλόκληρον ὥραν ἐστάθησαν ἀλληλοδιαδόχως πρὸ ἐκάστου τῶν ἀπείρων ἱερογλύφων τῶν ἐσπαρμένων ἀτάκτως ἐπὶ τῶν ἀφάρτων ἐκείνων τοίχων, ζητοῦντες νὰ ἀνακαλύψωσι τὴν αἰνιγματώδη των ἔννοιαν. Ὁ Ῥίγος κρατῶν λεύκωμα ἐσχεδίαζε τὰ μᾶλλον προσοχῆς ἄξια, ὁ δὲ Δεπουῦ ὠπλισμένος μὲ ὀβελὸν μεταλλορύχου ἐδοκίμαζε τὸ ἔδαφος, παρατήρει τὰ διάφορα στρώματα καὶ ἐξέταζε τὰ μάρμαρα καὶ τὰ μέταλλα. Οἱ δὲ χωροφύλακες, οἵτινες ἐδείκνυον ἐνθουσιασμόν διὰ τοὺς Αἰγυπτιακοὺς ἐκείνους θησαυροὺς, ἐφαίνοντο λίαν ἐκπεπληγμένοι διὰ τὰς λεπτομερεῖς ἐρεῦνας ὧν παρίσταντο ἀκίνητοι θεαταί.

— Τί διάβολον ἔρχεται νὰ κάμῃ ἐδῶ ὁ μικρὸς δεκανεὺς (1), ἔλεγε χαμηλῇ τῇ φωνῇ εἰς ἐξ αὐτῶν πρὸς τὸν σύντροφόν του Μερλανδιέρ· Τί μᾶς ἔφερ' ἐδῶ διὰ νὰ πετσοκοπῶμεν μὲ τὰς μουμίας αὐτάς, 'ποῦ εἶν' ἐκεῖ ἀραδειασμένα ὡς ἰθαγενεῖς νεοτύλλεκτοι; "Ἄν ὁ στρατηγὸς ἤθελε νὰ μάθῃ τί τρέχει μέσα εἰς αὐταῖς ταῖς ποντικοτρύπαις, ἐμπόρειε νὰ σταίλῃ τὸν λόγιον τῶν λογιωτάτων του νὰ τὰς ἐξετάσῃ. — Μεγάλῃ ἦτο τότε τῶν στρατιωτῶν ἡ περιφρόνησις πρὸς τοὺς λογίους, ὡς τοὺς ἐκάλουν, δηλαδή πρὸς πάντα μὴ φέροντα ἔνδυμα στρατιωτικόν.

— Βέβαια, προσέθηκεν ὁ Θωμᾶς· εἰς

(1) Ὁ Ναπολέων.

τί ἄλλο εἶναι καλοὶ οἱ σοφοὶ αὐτοὶ παρὰ νὰ σκαλίζουσι αὐταῖς ταῖς τρύπαις τῶν νεκροπόλεων καὶ ταῖς διεβολομυρμιγγοφωλιαῖς. Ὡς Μερλανδιέρ, ποῦ εἶναι ἡ Ἰταλία, ποῦ εἶναι ἡ Λομβαρδία ὅπου εὐρίσκασκεν πάντοτε τὸ *καθημερινόν* μας μὲ τὸ παραπάνω· ἐδῶ δὲν ἔχομεν παρὰ καμήλους καὶ κροκοδείλους νὰ ῥοκανίζωμεν καὶ ἂν θέλῃς καὶ καρύκειμα ἄμμου, καὶ μιὰ διαβολοζέστη 'ποῦ δὲν τὸ ἔχει τίποτε νὰ μᾶς; λυώσῃ καμμιάν ἡμέραν τὰ τουφέκια μας. Ἐγὼ δὲν θὰ κάμω ποτὲ χωρὶς μὲ τὴν *Αἴγυπτον*.

— Ὅλα ὅσα ἀραδιάζεις εἶναι θετικά, ἀπήντησεν ὁ Μερλανδιέρ· ἀλλ' ἀφοῦ ἡ μία καὶ ἀδαιρέτος δημοκρατία μᾶς ἐστειλεν ἐδῶ, πρέπει νὰ πιστεύωμεν πῶς ἔχει τὰς αἰτίας του.

— Ἡ δημοκρατία; ὑπέλαβεν ὁ Θωμᾶς μὲ κίνημα δυσπιστίας, δὲν μᾶς ἐστειλεν ἐδῶ ἡ δημοκρατία, ἀλλὰ οἱ δικηγόροι τῶν παρισίω, καὶ ἐνεῖνοι οἱ κολασμένοι λογιώτατοι, ἕνας σωρὸς σκουπίδια 'ποῦ ἤθελον νὰ μάθουν ποῖον ἀπὸ τὰ δύο σηκώνεται ἐδῶ προτῆτερα, ὁ ἥλιος ἢ τὸ φεγγάρι. "Ἐ! Δὲν μοῦ λές τί μᾶς μέλει ἐμᾶς, φθάνει νὰ ἔχομαί τὴν μερίδα μας, ὡς λέγει ὁ κύριος Δογιστής.

— Ἀφρευκτότατα, ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ Μερλανδιέρ, τρίβων τὸν μύστακά του.

Εἶναι βέβαιον ὅτι ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῆς Αἰγύπτου ἐπιστεύετο ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν πρὸ πάντων, ὅτι τὸ διευθυντήριον δὲν εἶχε πέμψει τὸν νέον νικητὴν

τῆς Ἰταλίας νὰ σκιαμαχήσῃ ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ νὰ διὰ νὰ ἀπαλαχθῇ πρῶτον αὐτοῦ, καὶ δεύτερον αὐτῶν τῶν ἰδίων. Ἡ ἰδέα αὕτη ἦτο ἀνόητος, ἀλλ' οἱ στρατιῶται τῆς δημοκρατίας δὲν ἦσαν διπλωμάται. Εἶναι γνωστὸν σήμερον ὅτι πρῶτος ὁ Ναπολέων ὤθησε τὸ διευθυντήριον νὰ λάβῃ τὴν ἐκστρατείαν τῆς Αἰγύπτου, ἥς προησθάνετο τὴν ἀφρευκτον δόξαν. Εἰργάζετο δι' ἑαυτόν, καὶ ὁ ὑπολογισμὸς του ἦτο ἐξαιρετος ὡς τὸ ἀπέδειξεν. Εἶναι δ' ἐπίσης ὀληθές ὅτι καὶ τὸ διευθυντήριον, ὑποπτον καὶ ζηλότυπον, εἶδε μετὰ χαρᾶς μακρυνόμενον ἄνθρωπον, οὗ ἡ ἐπιβροή καὶ ἡ δημοτικότητα τὸ ἐφόβιζεν· ἀλλὰ δὲν προεῖδεν ὅτι ἐμπιστευόμενον εἰς στρατηγόν, οὗ τὸ ὄνομα ἐνέπνεεν ἤδη φόβον διὰ τὴν μαγικὴν του ἐπιβροήν, ὑπερθαλάσσιον ἐκστρατείαν, ἀνεξωπύρει τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην τοῦ λαοῦ διψῶντος καινοτομίας. Ὅτε ὁ Καῖσαρ ἠθέλησε νὰ ἄρξῃ ἐν Ῥώμῃ, ἐκίνησε πόλεμον πλήρη νικῶν καὶ θριάμβων κατὰ τῶν Γερμανῶν, τῶν Γάλλων, καὶ τῶν Αἰγυπτίων, καὶ κατέστη ἰσχυρότερος ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῆς Ἀλεξανδρείας παρὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ του εἰς τὸ Ἀβεντίνον, ἐντὸς τῆς Ῥώμης.

— Σοῦτ, ἐψιθύρισεν ὁ Μερλανδιέρ πρὸς τὸν σύντροφόν του, ἕνας λογιώτατος φέρει βόλταις τριγύρω μας·

Ὁ λόγιος οὗτος ἦτο ὁ περιώνυμος Καρφαρέλλης, ὅστις καίτοι ἀπολέσας τὸν ἕνα του πόδα εἰς μίαν τῶν τελευταίων

παρά τὸ Ῥήνον μαχῶν, ἦτο ὁμοῦ πάντοτε πρῶτος ὅταν ἐπρόκειτο περὶ φιλολογικῆς τινος ἐρεύνης ἢ ἀρχαιολογικῆς ἀνακαλύψεως.

— Εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ ἔχη πάντοτε τὸν ἕνα πόδα εἰς τὴν Γαλλίαν, ὑπέλαβε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ Θωμᾶς. Ὁ στρατιωτικὸς οὗτος ἀστείμους ὄν ἤκουσεν ὁ Καρφαρέλλης τὸν ἕκαμε νὰ μειδιάσῃ.

— Ναί, φίλε μου, ἀπήντησε πρὸς τὸν ἀγαθὸν χωροφύλακα, ὅστις ἔδακνε τὸν μύστακά του ὅπως μὴ ἐρυθριάσῃ, ὁ ποῦς μου εἶναι εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀλλ' ἡ καρδιά καὶ αἰχεῖρές μου εἶναι πάντοτε μετ' ὑμῶν.

Ἡ μικρὰ συνοδία εἶχεν ἐπισκεφθῆ πάσας σχεδὸν τὰς αἰθούσας τῆς μεγάλης πυραμίδος, ὅτε ὁ Βονοπάρτης ἐλθὼν ἐνώπιον θύρας χαλκῆς ἦν ὁ καιρὸς εἶχε σκεπάσει μὲ στρώμα παχείας πόης, ἐστάθη καὶ ἠρώτησε τὸν Ἰμάμην ποῦ αὐτὴ ἔφερεν. Ἄλλ' αὐτὸς χωρὶς νὰ παντήσῃ ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν ἐρώτησιν ἀπεποιήθη νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω.

— Διατί; ἠρώτησεν ὁ Βονοπάρτης.

— Ἄρχων, ἀπεκρίθη ὁ Ἰμάμης, ἡ θύρα αὕτη δὲν ἀνοίχθη ἀπὸ τῆς κατακτήσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου, εἰ μὴ ἅπαξ ὑπὸ τὴν Ῥωμαϊκὴν κυριαρχίαν.

— Μὲ εἶναι ἀδιάφορον πότε καὶ ἀπὸ ποῖον ἠνοίχθη, ἀντεῖπεν ὁ στρατηγός, οὐ εἶχεν ἐξεγεροθῆ εἰς ἄκρον ἢ περιέργεια. Ποῦ φέρει; ἀποκρίθητι.

— Ἄρχων ἡ θύρα αὕτη φέρει εἰς τὸν τάφον τοῦ μεγάλου Φαραῶ Ἀλλάχ Ἀ-

χέμ (1) ἦτοι ἀγαπητοῦ τῷ Θεῷ, ἀπήντησεν ὁ Ἰμάμης, καὶ οὐδεὶς βέβηλος ὀφθαλμὸς ἐθεώρησε τὴν σεβασμίαν του ὄψιν, πλην τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ῥωμαϊκῶν λεγεῶνων τοῦ Κεῖσαρος. Αἱ ἀγαθοεργίαι αἱ ὁ Ἀλλάχ Ἀχέμ ἐπεδαψίλευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον πρὸ 3,600 ἐτῶν προστατεύουν τὴν μνήμην καὶ τὸ μαυσωλεῖόν του πάσης συναφείας μετ' ἀλλοθρησκου.

— Ἰμάμη, ἀπήντησεν ὁ στρατηγός ὡς ἐμπνεόμενος, ἦλθα εἰς τὴν Αἴγυπτον ν' ἀναγεννήσω τὴν βασιλείαν τοῦ Ἀλλάχ Ἀχέμ, καὶ ὁ Θεὸς μου συγχωρεῖ νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ μνημεῖον τοῦ Ἡλίου τούτου τοῦ Φαραῶ. Μὴ φοβεῖσαι, θὰ εἰσέλθω μόνος μετὰ σοῦ.

Καὶ λαμβάνων λαμπάδα ἀπὸ τῆς χειρὸς ἑνὸς τῶν ὀδηγῶν, ἀπέτεινε πρὸς τὸν Ἰμάμην ἐν τῶν νευμάτων ἐκείνων ἅτινα ἀπήτουν ταχεῖαν ὑπακοήν· ὁ δὲ, ὡς γοητευθεὶς ἀπὸ τῆς ἐκφράσεως τῆς φυσιογνωμίας τοῦ στρατηγοῦ, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, καὶ γονατίσας ἤγγισε μετ' εὐσεβοῦς τρόμου ἐλατῆριον κεκρυμμένον ἐν τῷς ἄμμου. Ἄμα δὲ ὡς ἠνοίχθη ἡ θύρα καὶ ἐβάνη λελαξευμένη πάροδος ὅπου ἐβασίλευε σκότος βαθύτερον ἢ εἰς τὰ ἄλλα μέρη τῆς πυραμίδος, ὁ Ναπολέων προὐχώρησε πρὸς αὐτήν, ἀλλ' ὁ ὑπασιστής του Ζυνῶ ῥίφθεις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς θύρας.

(1) Πιθανὸν ὅτι ὁ Ἀλλάχ Ἀχέμ οὗτος εἶναι ὁ Σέσωστρις.

ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΑΙ ΡΩΣΣΙΚΑΙ

Καθὼς ἐν παντὶ τόπῳ τῆς γῆς, οὐδ' αὐτῶν τῶν τῆς περωτισμένης Εὐρώπης ἐξαιρουμένων, οὕτω καὶ ἐν Ῥωσίᾳ ὑπάρχουσι δεισιδαιμόνια μεταξὺ τοῦ λαοῦ. καὶ οὔτε θὰ ἐκλείψωσιν ἐκ τοῦ κόσμου, ἐνόσῃ γίνεται χρεῖσις ἐξορκισμῶν πρὸς δαιμόνια.

Καὶ εἰς τὴν Ῥωσίαν λοιπὸν ἐκάστη οἰκία ἔχει τὸν ἐφέστιον δαίμονά της, τὸ στοιχειό της. Οἱ χωρικοὶ πιστεύουσιν ὅτι συγκατοικεῖ μετ' αὐτῶν αἰείποτε ὑπερφύεις τι ὄν, τὸ ὁποῖον συγκαθῆται ἀόρατον εἰς τὴν τράπεζάν των, ἀναπνέει τὸν ἀέρα τοῦ δωματίου των, καὶ ἐνὶ λόγῳ εἶναι ἄλλος ἰδιοκτήτης αὐλος, ἔχων ὁποῖα καὶ ὁ ὑλικὸς δικαίωματα ἐπὶ τῆς κοινῆς ἰδιοκτησίας. Δομοδόκον διομαζοῦσιν οἱ Ῥῶσοι τοῦτο τὸ φάντασμα ἢ φάνη δὲ εἶναι ὁ τόπος ἐνθα ἀγαπᾷ προ πάντων ὁ Δομοδόκος νὰ διατρέβῃ καὶ δυσχυρίζονται οἱ χωρικοὶ ἐκεῖνοι ὅτι τὸ κατὰ χθόνιον πνεῦμα τοῦτο προτιμᾷ τὴν ἰππασίαν ὑπὲρ πάσαν ἄλλην διασκεδάσιν.

« Ὅτε, λέγουσιν, εἶναι εὐμορφος ὁ καιρὸς, καὶ ὁ οὐρανὸς ἀνεφελος καὶ χωρὶς ἀστρῶν, καὶ ἡ σελήνη φωτίζει τὴν πεδιάδα, ὁ Δομοδόκος ἐξέρχεται τῆς κατοικίας. Πλέξας δ' ἐπιτηδείως διὰ τῶν εὐκινήτων δακτύλων του τὴν χεῖρα του ἀλόγου, ἀναβάνει ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἐλάυνει πρὸς τοὺς ἀγρούς, φεύγων ὡς ἀστραπή. Ἄν τύχῃ νὰ ἰδῆς εἰς τὴν εἶσοχὴν ἰπ-

— Στρατηγέ, τί ἰδέα! ἀνέκραξε· θὰ ἐμπιστευθῆτε εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον; Συγχωρήσατέ με κἂν νὰ σᾶς ἀκολουθήσω.

— Σὲ εἰδοποιῶ, στρατηγέ, εἶπεν ὁ Ἰμάμης ἐννοήσας τὰ λεχθέντα, ὅτι προτιμῶ νὰ μὲ φονεύσῃς ἢ νὰ συγχωρήσω νὰ διαβῇ ἄλλος ἀπὸ τὸ κατώφλιον τοῦ νάρθηκος τούτου μετὰ τὸ ὑπεσχέθῃς!

— Ἔχεις δίκαιον, ἀπήντησεν ὁ Βονοπάρτης· καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν ὑπασιστήν του. — Ἀκούεις, εἶπεν, ἐγὼ καὶ αὐτὸς μόνον δυνάμεθα νὰ εἰσχωρήσωμεν ἐκεῖ. Περίεινόν μας λοιπὸν ἐδῶ· πρέπει νὰ πληρωθῇ τὸ πεπωμένον.

— Ἀλλὰ συγχωρήσατε, στρατηγέ, ὑπέλαθεν ὁ Ζυνῶ, εἶναι μεγίστη ἀπερισκεψία· κινδυνεύετε οὐ μόνον τὴν ἀσφάλειαν· ἀλλὰ καὶ

Ὁ Βονοπάρτης ὁμοῦ δὲν τὸν ἀφήκε νὰ τελειώσῃ.

— Ἐλα, καλέ μου Ζυνῶ, τῷ εἶπε λαβῶν ἐλαφρῶς τὸ ὠτίον του, μὴ παιδαριώδη, ἄφες μας, ἤξεύρω τί ἔχω νὰ πράξω.

Καὶ προσκαλέσας διὰ νεύματος τὸν Ἰμάμην νὰ διαβῇ πρῶτος ἐβίβη ὡς ἄλλος Κούρτιος εἰς τὸ βράθρον ἐκεῖνο καὶ μετ' ὀλίγον ἐχάθη ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῶν ἀξιωματικῶν, τῶν σοφῶν καὶ τῶν στρατιωτῶν, οἵτινες οὐδόλως ἐνόουον τὴν περιέργειαν ταύτην τοῦ φιλάτου των ἀρχηγοῦ.

(ἀκολουθεῖ).

πον τινά χωρίς ἀναβάτου, ὑπερπηδῶντα φρέκτας καὶ τάρρους, ὅλον λευκὸν ἐκ τοῦ ἀφροῦ καὶ φουσῶντα ἀπὸ τῶν μυκτήρων, ὅσον καὶ ἂν ἦσαι ἀνδρεῖος, ὡς καὶ ἂν διακρίνης ὅτι ὁ ἵππος οὗτος ἀνήκει εἰς τὸν πατέρα σου ἢ εἰς τὴν ἀδελφὴν, πρόσεξε μὴ πειραθῆς νὰ τὸν κρατήσης, διότι ὁ Δομοβόης κἀθήται ἐπάνω του — περιβάδην, ἢ κατὰ πλευράν, τοῦτο ἀδιάφορον.»

Ἡ ἵπποδρομία αὕτη διαρκεῖ ὅλην τὴν νύκτα· ἐὰν δὲ τὸ πρῶτ' ὁ χωρικός, εἰσελθὼν εἰς τὴν φάτνην του, εὕρη τινὰ τῶν ἵππων του κλονούμενον ἐπὶ τῶν σκελῶν του, κεκοπιασμένον καὶ σκυθρωπὸν, καταλαμβάνει πάραυτα ὅτι αὐτὸν ἐξελεξεν ὁ Δομοβόης, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἔκαμε τὸν νυκτερινὸν του περίπατον.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ ὁ Δομοβόης εἶναι ἡπίου χαρακτῆρος· καὶ μὲν ἐνίοτε μετακινεῖ τὰ ἐπιπλα καὶ συμπλέκει τὰ νήματα τῆς ἡλακκάτης, ἀλλὰ ταῦτα θεωροῦνται ὡς ἀκακοὶ διασκεδάσεις του. Ἐὰν ὅμως ἡ οἰκοδέσποινα λησμονήσῃ ποτε νὰ ῥίψῃ εἰς αὐτὸν τὴν συνήθη ταγὴν του, ἢ ἂν ὁ οἰκοδέσποτης προφέρῃ ἐν τῇ ὀργῇ του πρὸς αὐτὸν βλασφημίαν, ἢ ἐὰν πραχθῇ τι ἐν τῇ οἰκίᾳ δυσάρεστον πρὸς τὸν Δομοβόην, οὐκ εἰς τὸν ἔνοχον! Ὁ Δομοβόης ἔρχεται, ἐνῶ κοιμᾶται αὐτὸς βαθέως, καὶ πρῶτον διὰ γαργαλισμοῦ τινος τὸν βιάζει νὰ στραφῇ ὑπτίως· ἔπειτα ὑπὸ παντοίας μορφᾶς ἀπαισίας τὸν ἀπειλεῖ, ἢ κἀθήται ἐπὶ τοῦ στήθεος του βαρῶς ὡς

μόλυβδος, πιέζει τὸν λαιμὸν του καὶ εἶναι ἱκανὸς νὰ τὸν πνίξῃ· δὲν προχωρεῖ ὅμως ἕως ἐκεῖ, διότι ἐπεμβαίνει τότε ἡ χεὶρ τοῦ Παντοδυνάμου.

Ἡ κατοικία τῶν χωρικῶν τῆς μέσης Ῥωσσίας, ἴσ' ἢ κλυμένη, σύγκειται συνήθως ἐκ δύο οἰκίσκων ξυλίνων, παραλλήλως οἰκοδομημένων εἰς ἀπόστασιν ἕως 50 βημάτων ἀπ' ἀλλήλων, καὶ συναπτομένων δι' ἐνὸς κλισίου, χρησιμεύοντος ὡς σταῦλος ἢ φάτνη, ἢ ὀρνιθῶν κτλ. καὶ ὁ μὲν τῶν οἰκίσκων εἶναι τὸ θερινὸν ἐνδιαίτημα τοῦ χωρικοῦ, ὁ δὲ τὸ ἑαρινόν. Ἀξιωματικὸς τι καταλύσας εἰς μίαν τοιαύτην Ἴσπαν, περὶ τὴν πόλιν Ῥοστόβην, διηγεῖται τὰ ἐπόμενα·

« Ἐνῶ ὁ οἰκοδέσποτης μου ἐφαίνετο ἐξ ἐμοῦ εὐαρεστούμενος, ἐπειδὴ εἶχα κάμει ἐξ ἰδίων μου ἐπισκευᾶς τινὰς εἰς τὸν οἰκίσκον τὸν ὀπίθον μ' εἶχε παραχωρήσει ὡς κατάλυμά μου προσωρινόν, μίαν ἡμέραν τὸν εἶδα κατηφῆ. Τὴν νύκτα λοιπὸν ἐρωτῶ τὸν στρατιώτην ὅστις μὲ ὑπερέτει, τί εἶχεν ὁ χωρικός. Ὁ στρατιώτης κατ' ἀρχάς, δὲν ἤθελε νὰ μ' εἴπῃ τὴν αἰτίαν· ἀλλὰ βιαζόμενος ὑπὸ τῶν ἐπερωτήσεών μου, ἀπεκρίθη ξέων τὴν κεφαλὴν του — Ξεύρω κ' ἐγώ; λέγει πῶς τοῦ ἔφερε Δομοβόην.

— Πῶς! ἐγὼ τοῦ ἔφερα Δομοβόην; Καὶ πρῶτον μὲν τί πρᾶγμα εἶναι αὐτὸς ὁ Δομοβόης;

Ἐξηγήσας μοι τότε ὁ στρατιώτης τί ἐσήμαινε Δομοβόης, — Ὡς φαίνεται, ἐ-

πρόσθεσεν, ὁ πατέρας αὐτοῦ τοῦ χωρικοῦ ἦτο κανένας κακὸς ἄνθρωπος, καὶ ἀφοῦ ἀπέθανεν, ὁ Δομοβόης εἶχε πάρει τὴν ψυχὴν του καὶ ἔκτοτε εἶχε φύγει. Ἀφοῦ ὅμως ἤλθες ἡ γενναιότης σου, ἐπανήλθε κ' ἐκεῖνος· καὶ διὰ τοῦτο ὁ χωρικός τὰ ἐκρέμασε· καὶ μ' εἶπε μάλιστα, ὅτι μετὰ χαρᾶς θὰ μᾶς ἔβλεπε νὰ ἐφεύγαμεν ἀπ' ἐδῶ.

— Καὶ πόθεν εἶδεν ὅτι ὁ Δομοβόης ἐπανήλθεν;

— Ὡ! ὅσον δι' αὐτὸ, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία· τὸν εἶδε τὸν εἶδα κ' ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ στρατιώτης, ἐν πεποιθήσει καὶ αὐτός·

Τί κάθεται καὶ μὲ λέγεις; Τὸ εἶδες καὶ σὺ, τὸ φάντασμα;

— Δηλαδὴ τὸ ἴδιον τὸ φάντασμα δὲν εἶδα, ὅμως κάθε βράδου βλέπομεν τὸν σταῦλον, καὶ φέγγει, χωρὶς νὰ ἦναι μέσα φῶς.

— Ζουρλὸς, εἶσαι, κακόμοιρος!

— Ἄν δὲν πιστεύῃς κόπιασε νὰ τὸ ἰδῆς καὶ μόνος σου· τῶρα μάλιστα ἂν θέλῃς, ἔλα καὶ θὰ τὸ ἰδῆς.

Ἡ περιέργεια μὲ παρεκίνησε νὰ καταβῶ ἀπὸ τῆς κλίνης μου. Ῥίπτω ἐπάνω μου μίαν μηλωτὴν, καὶ ἀκολουθῶ τὸν στρατιώτην. Τρόντι εἰς τὸν σταῦλον δὲν ἦτο κανείς· οὔτε λύχνος ἐφαίνετο ἐντὸς αὐτοῦ, οὔτε φωτιά· ἀλλ' ὅμως ἔφεγγεν ὁ σταῦλος ἀμυδρῶς πῶς ὡς ὑπὸ λεπτῆς τινος ἀκτίνος ἡλίου εἰς αὐτὸν εἰσδουούσης. Καὶ κατ' ἀρχάς

μὲν, καὶ γὰρ ἐθαύμασα πῶς τοῦτο παρατηρήσας δὲ καλῶς καὶ ἐξετάσας, εὐρηκα τὴν ἐξηγήσιν τοῦ ὑπερφυσικοῦ φαινομένου.

Ὁ τοῖχος τοῦ σταύλου εἶχε ῥωγμὴν τινὰ, στενὸν τι σχίσμα, καὶ τὸ κηρίον τοῦ κοιτῶνός μου ἐτίθετο ἀκριβῶς ἀπέναντι ταύτης τῆς ῥωγμῆς. Ὡστε ἀληθῶς, ἀφοῦ ἐγὼ εἶχα καταλύσει εἰς τὴν Ἴσπαν παρήγατο τὸ φαινόμενον. Πρὸ ἐμοῦ, οὐδεὶς ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ μέρος τοῦτο διὰ νυκτός, ἐπειδὴ ἦτο τὸ θερινόν, καὶ ἐν ὥρᾳ τοῦ θέρους, οἱ χωρικοὶ τῆς Ῥωσσίας κοιτάζονται ἄνευ λύχνου, εὐθὺς μετὰ τὴν τοῦ ἡλίου δύσιν.

Ὅταν ὁ οἰκοδέσποτης μου ἔμαθε τὴν ἀληθειαν, ἀνέκτησα μὲν τὴν εὐνοιάν του, ἀλλὰ πάλιν δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸν πείσω ὅτι ἡ πίστις του περὶ ὑπάρξεως δαιμονίων ὑπῆρχε μωρὰ. Εἰς ὅλας τὰς ἀποδείξεις μου ἀπεκρίνετο.

— Ἡ καλή μας τύχη καὶ δὲν ἔχομεν ἡμεῖς Δομοβόην· ὅμως μέσα εἰς εἴκοσι οἰκίας τοῦ χωρίου αἱ δεκαπέντε τὸν ἔχουν· καὶ σὲ βοβαιῶ, ἀφθέντη, ὅτι δὲν εἶναι πρᾶγμα εὐάρεστον.»

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Γιακουμῆς. Καλισπέρα γείτονα Μάρκο.

Μάρκος. Καλῶς τὸ γείτονα τὸ Γιακουμῆ.

Γιακουμῆς. Λέγω δὲ γείτονα

Μάρκο, μὰ φωνάζεις μεγάλη γιατί ὅσα λέγαμαι τὸν ἄλλο Σάββατο πήγανε καὶ τὰ πήκανε 'κεινοῦ τοῦ Ξωμερίτη ποῦ βγάζει τῇ 'φημερίδα καὶ τὰ πέρασε χαρτὶ καὶ καλαμάρι ὅλα.

Μάρκος. Τὸ χαῖῶ σου Γρακουμῆ φτάνη μόνο νὰ μὴ λές ψέματα καὶ μὴ σὲ νιάζει, 'μπᾶς κι' ἐβρύσασαι κανένα;

Γρακουμῆς. Ὅχι γείτονα, μὰ γιὰ πέσμου 'πορῶ ἐγὼ νὰ κάμω τὸ κέφι μου, ποῦ βρίσκω τὸ πελά μου, μὲ κείνο τὸ κουπάρο μου ἀπ' τῆ χώρα, καὶ μόχει τόσας καλοσύνας καμωμένας.

Μάρκος. Καὶ σὰ τί καλοσύνας σ' ὄχι καμωμένας;

Γρακουμῆς. Νὰ δὲ ξέρω ποῦ πῶσαι καὶ μιᾶ καὶ ποτὲ δὲν ἐπλήρωσα δόσιμο γιὰ τί κάππαρι ποῦ μαζέγω κάθε χρόνο. ἂν περάση καὶ ἀπὸ τὸ χωριὸ πάτα στὸ σπητί μας κονέβη, καὶ πηγάνομαι τὸ βρισκόμενο. αἶ τί τὰ θές, τὸν ἐπῆρα ἀπὸ φόβο. Νὰ γιὰ διάθασε ἓνα γραμμα ποῦ μούστειλε χθὲς τὸ βράδι.

Μάρκος. (Λαμβάνει τὸ γραμμα καὶ ἀναγινώσκει.) «Κουμπάρε Γρακουμῆ, τὴν ἄλλην ἐβδομάδα νὰ ἔλθης νὰ σὲ συμβουλευσω ποῦ θὰ δώσης τὴν ψήφόν σου, διότι ἀκόμη χθὲς ἦτον διὰ νὰ γράφουν τὸν υἱόν σου τὸν Φραζέσκο εἰς τὸ στρατεύσιμον καὶ ἔτρεξα ἐπάνω κάτω καὶ τὸν ἔσωσα. λοιπὸν πρόσσεξε διότι τότε παύει ἡ φιλία μας.

Ὁ πάντοτε πρόθυμος Κουμπάρος σου

Καλομαθημένος».

Χὰ, χὰ, χὰ! Βρὲ γείτονα Γρακουμῆ, καὶ πόσο χρόνο εἶναι τώρα ὁ Φραζέσκος σου.

Γρακουμῆς. Δὲ θυμοῦμαι καλὰ γείτονα, παρὰ μοναχὰ θυμοῦμαι πῶς τῆ βραδιά ποῦ γεννήθηκε ἐσκοτώσανε τὸ καῦμένο τὸ Κυβερνήτη. πόσα χρόνια εἶναι;

Μάρκος. Βρὲ ἀδρεφέ Γρακουμῆ, ὁ Κυβερνήτης εἶναι κοντὰ 50 χρόνια ποῦ τὸν σκοτώσανε ποῦ 'νά ταν τότες μαύρη ὥρα! Νὰ τὰ λόγια μου, μωρὲ δὲ γράφης τοῦ Κουμπάρου σου πῶς αὐτὰ ποῦ σοῦ πουλεῖ τὰ λένε στὰ σπεροκαθίσματα. μωρὲ δὲ τρέπεσε νὰ σὲ θαρῆ πῶς εἶσαι ἀπ' τὰ Γιούρα; φτοῦ ἄλλαχ πελάθερσι! γιὰ δὲ ἄθρωποι καὶ τοὺς βάζουνε σὲ θέσι;! Νὰ τοῦ κάμω μωρὲ γείτονα ἐγὼ μιᾶ χωργιανὴ ἀπάτησι, νὰ τὸν ἐκάμω νὰ σὲ φοβᾶται;

Γρακουμῆς. Κάμε τὴν γείτονα, μὰ ἔχε τὸν νοῦν σου νὰ μὴ ἦναι πειρακτικῆ.

Μάρκος. Κάμε ἓνα τσιγάρο, ὅσον νὰ τῆ σχεδιάσω.

Γρακουμῆς. Κάλλι γιὰ στρουφιὰ γείτονα γιὰ νὰ ξεχάσω τὴ ζημιὰ ποῦ θὰ μᾶς ἔρθη ἂν δὲ βρέξη, καὶ τῆς στενοχώριας ποῦ θὰ τραβίξω τῆ 'μέρα τῆς ἐκλογῆς, μὲ τῆς φοβέραις τοῦ μινου καὶ μὲ τῆς ὑποσχέσεις τοῦ ἄλλου.

Μάρκος. Ἄκουσε τὴν ἐπέτυχα γιὰ τί εἶχα τὸ κέφι μου;

«Κουμπάρε Καλομαθημένε, χαιρετίσ-

ματα! Ἀπότας ἐθάφτισες τὸ παιδί μου χαίρι καὶ προκοπὴ δὲν εἶδα, γιὰ τί ἀπὸ τότε εἶσαι στὰ πράματα καὶ ζῆς μὲ τῆς φευτιᾶς. ὁ Φραζέσκος εἶναι πηρὸ μέγας ἀπὸ σένα, καὶ σὺ γάτοφες νὰ μᾶς κάμης νὰ τῆ πάθωμαι σὰ τὸ ζινάνη, νὰ γυρεύωμαι κούνη γι' αὐτόν. Κατάλαβα πῶς περιγελάτε τὸ κόσμο, καὶ γὼ σὲ εἶχα σὲ ὑπόληψη, ἄλλη φορὰ νὰ μὴ ξαναπατήσης τὸ κατώφλιο τοῦ σπητιοῦ μου γιὰ τί τὸ 'χω σὲ χρουσουζιά. Ἐγὼ θὰ κατεβῶ μὲ τὸ γείτονα Μάρκο νὰ δώσωμαι τὸ ψήφο στὸ καλλίτερο, καὶ σὲ κίνους, ποῦ γυρεύουμαι καὶ γιὰ τὸ κόσμο, ὄχι μόνο γιὰ λόγου τους, καὶ μὲ φουσκομένα λόγια, σὰ κι' ἐσένα. Στῆ κουπάρα χαιρετίσματα καὶ θὰ σὲ μαυρίσω.

Ὁ κουμπάρος σου

Γρακουμῆς».

Γρακουμῆς. Πράβο γείτονα, εἶναι καλὴ, μοναχὰ νὰ πᾶμε μαζὺ στὴ χώρα νὰ μὴ μοῦ τῆς βρέξουναι ἐτότε.

Μάρκος. Μὴ φοβᾶσαι γιὰ καλλίτερα. Καλὴ νύκτα, καὶ πρόσσεξε τὸ μυστικὸ νὰ μὴ τὸ 'πῆς οὔτε τῆς γυναϊκᾶς σου.

Γρακουμῆς. Ἦσύχασαι καὶ ἐγνώρισαι ποῖ τὸ κόσμο. *

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν συνήλθον τὰ δύο Συμβούλια, τότε τῶν Σχολείων καὶ τῆς Δημογεροντίας ἐπὶ τῆ ἐκλογῆ τῆς πληρεξουσίου ἐπιτροπῆς ἡτις μέλλει νὰ ἀναλάβῃ τὴν οἰκοδο-

μὴν τῶν προσοδοφόρων κτιρίων τῶν μελλόντων νὰ ἀνεγερθῶσι ἐπὶ τοῦ χώρου τοῦ παρεκκλησίου τῆς ἁγίας Τριάδος. Μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ἐξελέγησαν οἱ ἀξιότιμοι ἡμῶν συμπολίται κ. Γεώργ. Καρθωνίδης Χ' Δημήτριος Κωνσταντινῶφ καὶ Ἀνδρέας Τριανταφυλλίδης. Κάλλιτος ὑπῆρξε ὁ τρόπος καθ' ὃν διεξήχθη ἡ ἐκλογὴ αὐτῆ, ὀρισθέντων διὰ προφορικῆς ψηρηφορίας τῶν ὑποψηφίων καὶ εἶτα ἐπ' αὐτῶν γενωμένης μυστικῆς ψηρηφορίας, ἡτις ἀνέδειξε μέλη τῆς ἐπιτροπῆς τοὺς ἀνωτέρω συμπολίτας ἡμῶν. Προϋπελογίσθη δὲ ἐν τῇ συνεδριάσει ταύτῃ ἡ δαπάνη τῆς ἀνεγέρσεως εἰς 400-500 λίρ. ὀρισθέντος τοῦ σχεδίου κατὰ τὸ σχῆμα τῶν παρακειμένων καταστημάτων τῆς ἀρμενικῆς κοινότητος. Ἐπειδὴ δὲ περὶ ἐξευρέσεως χρημάτων πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ ἔργου ὑπάρχουσι τέσσαρες διάφοροι γνώμαι, ὧν ἡ μὲν μία γνώμη εἶναι ἡ περὶ χρησιμοποίησεως ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ τῶν χρημάτων τοῦ νεκροταφείου, ἡ δὲ δευτέρα τῆς διὰ κοινῆς συνδρομῆς γενησομένης παρ' ὅλων τῶν πολιτῶν ἀνεγέρσεως τῶν κτιρίων, ἡ τρίτη τῆς παρὰ τῶν ἐν Βακοῦ ἐπιδημούντων συμπολιτῶν ἡμῶν ἐξαίτησεως τοῦ ὑπ' αὐτῶν πρὸς φιλεκπαιδευτικὸν σκοπὸν ἐναποταμιευθέντος διὰ συνδρομῆς χρηματικῶν κεφαλαίου, ἡ δὲ τετάρτη τῆς διὰ δανείου ἐπὶ μικρῷ τόκῳ ἐνάρξεως καὶ ἀποπερατώσεως τοῦ ἔργου, ἀφῆθη εἰς τὴν ἐπιτροπὴν δίμηνος προθεσμία ὅπως κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο συσκεπτομένη ἐξετάσῃ καὶ εὔρη τίς ἡ συμφεροτέρα καὶ προσφορωτέρα πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον γνώμη

ἥτις ἤθελεν συντελέσει εἰς τὴν ἔναρξιν καὶ ὑποβοηθήσει τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου. Ποῖαν ἐκ τῶν τεσσάρων τούτων γνωμῶν ἐγκρίνομεν καὶ θεωροῦμεν μᾶλλον πρὸς τὸν σκοπὸν προσφορωτέραν ἐπιφυλαττόμεθα νὰ γράψωμεν τοῦτο εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.

— Ἀσμένως εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς πρωτεύουσας ἀναγινώσκομεν ὅτι ὀριστικός Διοικητὴς τοῦ Νομοῦ Τραπεζοῦντος διορίσθη ὁ τέως προσωρινὸς διοικητὴς τῆς Νομαρχίας ταύτης καὶ πρῶην ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργὸς ἐξοχώτατος Ἰουσοῦφ-πασᾶς.

— Ἀσμένως ὡσαύτως ἀναγγέλλομεν ὅτι ἡ ὑγεία τοῦ ἐνταῦθα Προξένου τῆς Ἑλλάδος κ. Ἀριστ. Παπαδοπούλου βαίνει ἐπὶ τὰ βέλτιον, διότι προσβλήθεισα ὑπὸ τοῦ ὑγροῦ ἡμῶν κλίματος εἰς ὃ ἦτο ὄλως ἀσυνήθης εἶχε πάθει ἐπισθητῶς καὶ καθ' ὅλον τὸ ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του χρονικὸν διάστημα πλείστας ἡμέρας ὁ κ. Ἀριστ. Παπαδόπουλος διέτελεσε κλινήρης.

— Ἀνεχώρησε κατευθυνόμενος εἰς Κων]πολιν ὁ ἡμέτερος συμπολίτης κ. Ἰωσήφ Λεοντίδης.

— Τὴν παρελθοῦσαν τρίτην τὸ ἑσπέρας συνήλθεν εἰς συνεδρίασιν τὸ νέον Συμβούλιον τῆς Δέσχης.

— Κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Θεοφανεῶν κατὰ τὰ συνήθως κατ' ἔτος τελούμενα ἡ Α. Πανιερότης ὁ Μητροπολίτης ἡμῶν συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ πανοσιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου καὶ τῶν δύο πρωτοσυγγέλων τῆς Μητροπόλεως καὶ λοιπῶν ἱερέων, τιμησάντων τὴν τελετὴν καὶ τῶν δύο Προξένων τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ῥωσσίας κ. Ἀριστ. Πα

παδοπούλου καὶ κ. Ἰωάν. Μπελλοτακοβίτς κατήλθε περὶ τὴν 4ην Π. ὠραν μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ εἰς τὸν συνήθη τῆς βασιλείας τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τόπον, ποὺ πλῆθος λαοῦ ἄπειρον, πρὸ τῆς χραυγῆς συρρεῦσαν ἀνέμενε τὴν τελετὴν ἐκεῖ ἐπὶ πέτρας προεκτεινομένης τὴν θάλασσαν ὅπου ἀνέμενον εὐσταλεῖς δῦται, γυμνοί, τρέμοντες ἐκ τοῦ φόβου, πρόθυμοι νὰ ἐπιτελέσωσιν εὐσεβῆ καθήκον κατελθοῦσα ἡ Α. Πανιερότης ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν, κατελιγμένην ὑπὸ πολλῶν λέμβων, τὸν Τίμιον Σταυρὸν μετὰ τὸ συνήθως φαλλόμενον τροπᾶριον καὶ εὐθὺς ἐπήδησαν, ὡς δελφίνες εἰς τὰ κύματα παριστάμενοι δῦται καὶ ὁ δεξιότερος κατὰ περίεργον σύμπτωσιν ὁ μικρότερος τὸ δέμας κολυμβητῆς ἤρπασε τὸ πάλυτιμον θήραμα· ἀλλὰ τοῦτο θεωροῦσαντες προσβολὴν κατὰ τῆς φιλοτιμιῶν τοῦ λοιποῦ μεγαλήτεροι καὶ ἰσχυρότεροι συγκολυμβηταὶ ὤρμησαν παρὰ τὰ κανονισμένα ἐπ' αὐτὸν ὅπως ἀρπάσωσιν ἀπὸ τῶν χειρῶν του τὸν Τίμιον Σταυρὸν καὶ τότε ἡ πάλη ἐγενικεύθη καὶ τὸ πρᾶγμα ἔλαβεν εὐρύτερον καὶ σποδαιότερον χαρακτῆρα κατελθόντων ἐπὶ τὸν ἀγῶνα καὶ πολλῶν θεατῶν· καὶ ἀνεπτύχθη κατ' αὐτὸν ἐπιμονὴ καὶ πείσμα καὶ συνωθισμὸς μεταξὺ τῶν θεατῶν ἐγένετο τοσοῦτος ὥστε ἄλλοι μὲν ἐβράχυσαν, ἄλλοι ἐρυπώθησαν καὶ πολλοὶ μετὰ τὸ πέρας αὐτοῦ ἐφαίνοντο φέροντες ἔτι τὰ τεκμήρια ὅτι ἦσαν αὐτόπται μάρτυρες τοῦ ἐπισυμβάντος ἐπεισοδίου.